

Lawrence

E W A L D B E R G G R E N

FÖDD 14/7 1889 - DÖD 1/4 1946

EWALD FRITHIOF MARTIN BERGGREN föddes i Döderhults socken, Kalmar län, som son av elektrikern Frithiof Melker Berggren och hans hustru Josefina Nilsson. Efter studier vid Oskarshamns lägre Allmänna Läroverk blev han elev vid Chalmers Tekniska Läroverk 1905, från vars högre avdelning han utexaminerades från avdelning »Elektroteknik» 1909. Han var anställd hos Nya Förenade Elektriska AB, Ludvika, åren 1909—1916, och sedan detta år var han anställd vid Yngeredsfors Kraftaktiebolag först såsom chefsingenjör och fr. o. m. 1922 såsom disponent och verkställande direktör.

Ewald Berggren var en god tekniker och samtidigt en skicklig affärsman — egenskaper, vilka icke så ofta förenas — och detta visade sig nogsam i den goda ställning såväl tekniskt som ekonomiskt Yngeredsfors Kraftaktiebolag hade vid hans bortgång. Han var en skicklig underhandlare, energisk och uppslagsrik och som den äkta smålänning han var släppte han icke efter förrän han nått sitt mål. Berggrens erfarenheter och intresse för industriella och företagsekonomiska frågor, organisation etc. renderade honom ledamotskap av styrelsen i åtskilliga tekniska organisationer och företag, bland vilka nämnas Svenska Vattenkraftföreningen, Åträngs Regleringsförening, Hylte Bruks AB och Rydö Bruks och Fabriks AB, Nissans Kraftförvaltnings AB och det var till väsentlig del tack vare hans initiativ, som de privata kraftverksföretagen bildade en sammanslutning för tillvaratagande av gemensamma intressen. Hans affärsförmåga förde honom fram till poster även inom andra företag än inom kraftverksindustrien, och även där gjorde han en

(443)

uppmärksammas insats. Så lyckades han exempelvis efter ett intresserat och energiskt arbete säkerställa ekonomin inom ett för hans verksamhet helt främmande sportligt företag.

Berggren sökte trots sin svåra sjukdom att i det längsta fullgöra sina uppgifter och ännu på sjukbädden följde han intresserat och vaket arbetet inom det bolag, åt vilket han ägnat sin manngärning.

Personligen hade Ewald Berggren ett vinnande sätt, han var en angenäm sällskapsmänniska, hade sinne för humor, såg det mänskliga i tillvarons olika aspekter och fann ofta ett förlösande ord i en brydsam situation. Han var konstintresserad och i sitt vackra hem samlade han gärna sina vänner, för vilkas välfägnad han sörjde på bästa sätt. På lediga stunder studerade han praktiskt och teoretiskt gastronomien och intresserade sig även för läkarvetenskapen. Som hobby hade han bl. a. filmning.

Ewald Berggren var en levnadskonstnär, som på ett måttfullt sätt förstod att taga vara på livets glädjeämnen och även att sprida glädje och gamman i vänkretsen. Han hade humorns gudagåva och glimten i ögat.

Trots den ljusa sidan av hans personlighet gestaltade sig samarbetet med hans underlydande och medarbetare icke alltid helt friktionsfritt. Detta bottnade i en viss medfödd försiktighet, kanske misstänksamhet gentemot andra, och resulterade uti ett snarare kyligt och korrekt uppträdande än förtroendefullt samarbete. Han hade något av härskenatur över sig såväl i arbetet som i hemmet. En sida av hans personlighet, som måhända ej var så allmänt känd, var hans hjälpsamhet mot behövande.

Under stämmingsfulla former vigdes stoftet av Ewald Berggren i den spirande våren till den sista vilan i Örgrytes vackra gamla kyrka, på vars kyrkogård han är begravnen. Närmast sörjes han av maka, Margareta Dalman, två minderåriga söner, en åldrig moder samt fyra bröder, av vilka den äldste är kommerserådet Bengt Berggren, Stockholm.

Under sin långa Ludvikatid kom Ewald Berggren i beröring med bergslagslivet och detta band förstärktes genom hans ställning inom olika företag, som voro knutna till Bergslaget. Han var därför förtrogen med Sancte Örjens Gilles intressen redan då han inträdde i Gillet, i vars sammanträden han flitigt deltog och där han genast fann sig till rätta. Hans många vänner inom Gillet skola länge be-

vara honom i ett ljust och tacksamt minne. För nedskrivaren av dessa rader är hans bortgång särskilt smärtsamt. Kvar står dock minnet av en kvartssekellång varm vänskap och ett lika långt förtroendefullt och gott samarbete.

Sancte Örjens Gilles högtidsdag den 23 april 1946.

Charles Hässler.